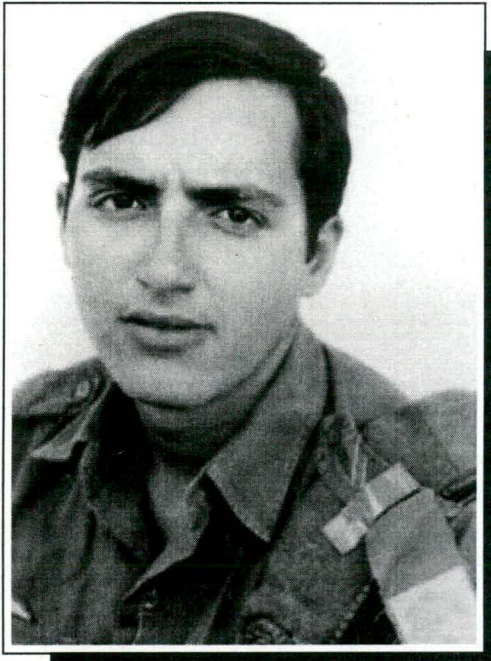

סמ"ר דהאן עמרם ז"ל

סמ"ר דהאן עמרם ז"ל
בן 20 בנפלו

בן זוהר ואברהם

נולד בחדרה

כ"ד בתמוז תשי"ג, 7/7/1953

תאריך גיוס: נובמבר 1971

נפל בקרב

כ"ו בתשרי תשל"ד, 22/10/1973

במלחמת יום הכיפורים

שרת בחטיבת גולני

יחידה: גדוד "הבוקעים הראשון" (51)

תפקיד: סמב"ץ

מקום נפילה: מוצב החרמון

אזור: רמת הגולן

נקבר בחדרה

חלקה: 02, שורה: 02, קבר: 01.

קורות חיים

עמרם, בן זוהר ואברהם, נולד ביום כ"ד בתמוז תשי"ג (7.7.1953) בחדרה, ונקרא על שם דודו עמרם, שנפל במלחמת הקוממיות.

הוא למד בבית-ספר יסודי "אחד-העם" בחדרה ואחרי-כן סיים את לימודיו בבית-הספר "תיכון חדרה" במגמה המתמטית-פיסיקלית.

עמרם היה נער ערני ופיקח, בעל תפיסה מהירה, הבנה וכושר ניתוח. הוא היה תלמיד שקדן, הצטיין בלימודים ובעיקר הצליח במקצועות הריאליים - מתמטיקה ופיסיקה. הוא היה נער פעלתני ורב מרץ, שנשתלבו בו עליזות ושובבות-נעורים עם רצינות, כושר-חשיבה ויכולת לקבל החלטות מכריעות ברגעים קשים. הוא היה שותף למעשי הקונדס של חבריו לספסל הלימודים ויחד עם זאת, היה מראשי המדברים בכל שיחה רצינית ובכל ויכוח שדרשו מחשבה והבנה. הוא אהב את הלימודים ושינן בחריצות את החומר, אך לא נמנע מהטחת ביקורת נגד תופעות וסדרים שנגדו את השקפותיו ודיעותיו.

עמרם גיבש השקפת עולם, שהושתתה על עקרונות של יושר, אהבת הזולת ואהבת העם והמדינה. הוא חיפש את האמת והצדק, היה ישר בדרכו והוגן בהתנהגותו. בזכות תכונות אלו התחבב על הבריות, בני משפחה וידידים כאחד, והם נהנו מן האווירה הטובה שהשרה, מטוב לבו ועליזותו.

עוד כשהיה נער הטיף לאהבת העם והארץ והאמין כי על בני הדור הצעיר מוטל לעשות למען מולדתם ולהיות נכונים להקריב את כל היקר להם לכשידרשו. עמרם שקד על טיפוח כושרו הגופני והרבה לעסוק בשחייה, אפילו בתקופת החורף. לפני גיוסו לצה"ל עבד

סמ"ר דהאן עמרם ז"ל

בעבודות בניין וחי של את גופו.

עמרם גויס לצה"ל בתחילת נובמבר 1971 והתנדב לשרת בחטיבת חיל הרגלים "גולני". תחילה דחקו בו שיצטרף לעתודה האקדמית, אולם הוא החליט שעליו לשרת את צה"ל במסגרת יחידה קרבית וכך הגיע ל"גולני". לאחר הטירונות סיים בהצלחה קורס מפקדי כיתות ואחרי-כן השתלם בקורס למש"קי מרגמות בינוניות.

בעת שירותו בצבא התגלה כבעל כושר מנהיגות וכגורם מגבש ומלכד בקרב החיילים בגדוד. במלחמת יום הכיפורים השתתפה החטיבה בקרבות הבלימה וההבקעה נגד הסורים ברמת הגולן. על יחידתו של עמרם הוטל לטהר את הכפר בית-ג'אן. בקרב זה פקד עמרם על חולית לוחמים, שפעלה במהירות וביעילות וסייעה לחלץ את הכוח העיקרי, שהיה בקרב קשה עם האויב.

ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973) יצאו גדודי חטיבת "גולני" לכבוש את מוצב החרמון מידי הצבא הסורי. בקרב הגבורה הקשה, שבו נפלו רבים מלוחמי החטיבה, נפגע עמרם ונהרג. הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין בחדרה.

השאיר אחריו הורים ושלוש אחיות.

לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "הקרב על החרמון היה הקרב הקשה ביותר במלחמה זו. עמרם, שנפל בקרב זה, נלחם יחד עם חבריו כמי שיודע למען מה הוא נלחם, באומץ, בגבורה, במסירות ובהקרבה. לא ננסה כי לא נוכל לנחמכם על אבדן בנכם למרות שגם לנו, חבריו בגדוד "הבוקעים הראשון", יש הרגשה של אבדן בן-לוחם, הרגשה המלווה בהרגשת כבוד לנו, שזכינו שבנכם נלחם בשורותינו".

מוצב כתף החרמון היה הגדול במוצבי צה"ל בחזית הצפון. בגלל חשיבותו האסטרטגית, גובהו ומיקומו היו בו מתקני התרעה, תצפית ובקרה מתוחכמים של חילות המודיעין, האוויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבהם תת-קרקעי, ועליהם שכבם-פיצוץ (שכפ"ץ) בנויה מרשתות ברזל ממולאות אבנים (גביונים).

ביום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ו-13 חיילים מגדוד "גדעון" של חטיבת גולני, ו-46 חיילים מחילות הקשר, האוויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפיות מחוץ למוצב. לוחמי מוצב החרמון הישראלי היו הראשונים, אשר שילמו את מחיר ההפתעה האסטרטגית והטקטית של מלחמת יום הכיפורים. לאחר הפגזה כבדה נחתו בסמוך למוצב בארבעה מסוקים שתי פלוגות חיילי קומנדו סורים, שחסמו באש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספות של צנחנים וחי"ר תקפו רגלית מכיוון מוצבי החרמון הסוריים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15.40 חדרו הסורים לתוך המוצב. בתוך דקות ספורות לאחר חדירת הסורים לתוך המוצב, התפצלו והתפזרו החיילים הישראלים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצמם בתוך המנהרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החיילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנה 17 איש. בכוח השני היו 27 חיילים. 10 חיילים נוספים מצאו מחבוא ומסתור בחוליות, בזוגות וכבודדים במקומות שונים במוצב. כבר בשעות אחה"צ, בשבת ה-6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שיצאו ב-3 נגמ"שים ממוצב הר דב, לסייע לנצורים במוצב החרמון, אלא שכוח החילוץ עלה על מארב סורי, נפגע ונסוג. נסיון נוסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בליל 6-7 באוקטובר על-ידי שתי פלוגות מחטיבת גולני רכובות על זחל"מים. הכוח הגיע לנווה-אטי"ב ונערך להמשך הפעולה. אלא שפעולת-החילוץ בוטלה על-ידי אלוף פיקוד הצפון בהעדר מידע מודיעיני עדכני על מצב חיילי מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסוריים שמסביבו. בינתיים תגברו הסורים את כוחם בגזרת החרמון במאות צנחנים וחיילי חי"ר, שנערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים. חיילים סורים כיתרו לחלוטין את מוצב החרמון, והתבצרו בעמדות מאולתרות הפזורות בכל העמדות ונקודות-המפתח החשובות בגזרת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מג'דל-שמס). הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שיך ללוחמי גדוד "גדעון", הצליח לחמוק בלילה (ליל 6-7 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכבל עליון", כמאה מטרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמישה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשרה אחרים ניתקו מגע, נסוגו, ניווטו כל אותו לילה, והצליחו לבסוף להניע בשלום לקווי צה"ל. הכוח השני, שכלל כאמור 27 חיילים, ניסה פעמיים להגיח ממחבואו, אך בכל

השלב הראשון

פעם התגלה וספג אבידות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החיילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומוסתרים, הסגירו את עצמם בלית-ברירה ונפלו בשבי, בימים שלאחר-מכן. סך-הכל נהרגו 13 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה-8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדיין חיילים נצורים.

המשימה לנסות לשחרר ולכבוש מחדש את מוצב החרמון הישראלי הוטלה על חטיבת גולני בפיקוד אל"מ אמיר דרורי, שכוחותיו היו פרוסים באזור מסעדה מג'דל-שמס. לאחר נוהל-קרב חפוז יצאו הכוחות לפעולה בשעה 8.00 בבוקר, מבלי שהיה בידי פיקוד הצפון, ובידי מח"ט גולני ומפקדי-המשנה, מידע מספיק על גודל הכוח הסורי ואופן פריסתו בגיזרת החרמון.

תוכנית "כוחות ומשימות" של מח"ט גולני קבעה שני "מאמצים" מקבילים: צוות-קרב ממונע על גבי זחל"מים עם פלוגת חי"ר מגדוד "אריות הגולן" (גדוד ביה"ס למ"כים של החטיבה), עם מחלקה מהסיירת ושני טנקים בסיוע צמוד וחפ"ק המח"ט, בפיקוד המג"ד סא"ל דובי דרור ינועו בציר הכביש העולה ממג'דל-שמס (דרך רכבל תחתון ורכבל עליון) אל המוצב. צוות-קרב רגלי עם פלוגת חי"ר מגדוד "הבוקעים הראשון" מתוגבר בשני צוותים של הסיירת, בפיקוד המג"ד סא"ל יודקה פלד ינוע ממג'דל-שמס דרך "גבעה 10", "גבעה 16" ו"גבעה 17" אל המוצב.

בשעה 10.00 לערך, לאחר שעתיים של טיפוס מייגע בשטח סלעי קשה לתנועה, נתקל הכוח הרגלי בהתנגדות סורית עקשנית באזור "גבעה 10". אותה שעה הגיע הטור הממונע לאזור "רכבל תחתון" עדיין ללא אבידות. במשך שעה לערך נמשך הקרב על "גבעה 10" בין לוחמי גדוד "הבוקעים הראשון" והפלס"ר ובין חיילי החי"ר והקומנדו הסורים, שהתמקמו בעמדות שולטות ונלחמו בעקשנות רבה. "ערפל-הקרב" והמודיעין הלקוי והחסר היו בעוכרי מפקדי הכוח הרגלי; חיילים ומפקדים רבים נפגעו מאש צלפים סורים בראשית הקרב, ורבים אחרים נפגעו במהלך נסיון האיגוף הראשון (ממזרח), שנבלם ונהדף על-ידי הסורים. נסיון איגוף נוסף (ממערב) בסיוע ארטילרי צמוד עלה יפה, והסורים החלו נסוגים אל מעלה ההר. מחלקה מגדוד "אריות הגולן", שנשלחה לסייע ללוחמי גדוד "הבוקעים הראשון" בקרב הקשה על "גבעה 10", גלשה מ"עיקול הטנק" והגיעה אל עורף הסורים הנסוגים, שהתפצלו לכמה כוחות-משנה במעלה ההר. כל אותה עת המשיך בהתקדמות איטית הטור הממונע, עד שנעצר בקטע הכביש בין "עיקול הטנק" ו"המצוק" במחרוזת מוקשים, שבלמה את התקדמותו.

הראשון שזיהה את מחרוזת המוקשים על הכביש, בין "עיקול הטנק" ו"המצוק", היה המג"ד סא"ל דובי דרור. הוא קפץ מן הזחל"ם כדי לפנותה, אך נהרג מיד מאש סורית חזקה, שנורתה מן המארב משלושה כיוונים. שני הטנקים וזחל"מים רבים נפגעו מירי פגזי אר.פי.גי, ויצאו מכלל פעולה. מחלקה סורית שגלשה מן "המצוק" אל הטור הממונע התקוע, נהדפה בקרב פנים אל פנים בטווחים קצרים מאוד. "אחרי שהמג"ד נהרג, נבלמה קבוצת הזחל"מים במארב רכב של הסורים", מספר אחד הקצינים בעדותו, "האויב בא לקראתנו משלושה כיוונים. מחלקה של הסורים גלשה לעברנו מהמורדות, והתפתח קרב נואש שלנו... למעלה ממחצית אנשי היו הרוגים... נלחמנו מטווחים של שלושה-ארבעה מטר..." גם לוחמי

השלב השני

הסיירת, שניסו לטהר את הרכס, נתקלו בכוח סורי של 150 חיילים, שאיים לנתק אותם מהטור הממונע. כוח הסיירת הצליח לבסוף להדוף את הסורים באש נק"ל ורימונים ולסגת עם ארבעה הרוגים. משהסתבר, כי הכוח הסורי מונה מאות חיילי חי"ר וקומנדו בסדר גודל של שני גדודים, נתן המח"ט באישור אלוף-הפיקוד פקודת נסיגה, והכוח כולו נסוג בחיפוי הפגזת מרגמות 160 מ"מ. 25 מחיילי גולני נהרגו ו-57 נפצעו.

עמרם דהן

עמרם נולד בחדרה. נקרא על שם דודו עמרם, שנפל במלחמת הקוממיות. הוא למד בבית הספר יסודי בחדרה ואחרי כן סיים את לימודיו בבית הספר התיכון בחדרה במגמה המתמטית פיסיקלית. עמרם היה נער עירני ופיקח, בעל תפיסה מהירה, הבנה וכושר ניתוח. הוא היה תלמיד שקדן, הצטיין בלימודים ובעיקר הצליח במקצועות הריאליים - מתמטיקה ופיסיקה. הוא היה נער פעלתני ורב מרץ, שנשתלבו בו עליזות ושובבות נעורים עם רצינות, כושר חשיבה ויכולת לקבל החלטות מכריעות ברגעים קשים. הוא היה שותף למעשי הקונדס של חבריו לספסל הלימודים ויחד עם זאת, היה מראשי המדברים בכל שיחה רצינית ובכל ויכוח, שדרשו מחשבה והבנה. הוא אהב את הלימודים ושינן בחריצות את החומר, אך לא נמנע מהטחת ביקורת נגד תופעות וסדרים שנגדו את השקפותיו ודיעותיו. עמרם גיבש השקפת עולם, שהושתתה על עקרונות של יושר, אהבת הזולת ואהבת העם והמדינה. הוא חיפש את האמת והצדק, היה ישר בדרכו והוגן בהתנהגותו.

עמרם דהן

בזכות תכונות אלה התחבב על הבריות, בני משפחה וידידים

כאחד, והם נהנו מן האווירה הטובה שהשרה, מטוב לבו ועליזותו. עוד כשהיה נער הטיף לאהבת העם והארץ והאמין כי על בני הדור הצעיר מוטל לעשות למען מולדתם ולהיות נכונים להקריב את כל היקר להם לכשידרשו. עמרם שקד על טיפוח כושרו הגופני והרבה לעסוק בשחייה, אפילו בתקופת החורף. לפני גיוסו לצה"ל עבד בעבודות בניין וחישל את גופו.

עמרם גויס לצה"ל בתחילת נובמבר 1971 והתנדב לשרת

בחיל הרגלים "גולני". תחילה דחקו בו שיצטרף לעתודה האקדמית, אולם הוא החליט שעליו לשרת את צה"ל במסגרת יחידה קרבית וכך הגיע ל"גולני". לאחר הטירונות סיים בהצלחה קורס מפקדי כיתות ואחרי כן השתלם בקורס למש"קי מרגמות בינוניות. בעת שירותו בצבא התגלה כבעל כושר מנהיגות וכגורם מגבש ומלכד בקרב החיילים בגדוד. במלחמת יום הכיפורים השתתפה החטיבה בקרבות הבלימה וההבקעה

עמרם דהן

נגד הסורים ברמת הגולן. על יחידתו של עמרם הוטל לטהר את הכפר בית ג'ן. בקרב זה פקד עמרם על חולית לוחמים, שפעלה במהירות וביעילות וסייעה לחלץ את הכוח העיקרי, שהיה בקרב קשה עם האויב. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973) יצאו גדודי חטיבת "גולני" לכבוש את מוצב החרמון מידי הצבא הסורי. בקרב הגבורה הקשה, שבו נפלו רבים מלוחמי החטיבה, נפגע עמרם ונהרג. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בחדרה. השאיר אחריו הורים ושלוש אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל ראשון.

במכתב תנחומים למשפחה כתב מפקד היחידה: "הקרב על החרמון היה הקרב הקשה ביותר במלחמה זו. עמרם, שנפל בקרב זה, נלחם יחד עם חבריו כמי שיודע למען מה הוא נלחם, באומץ, בגבורה, במסירות ובהקרבה. לא ננסה כי לא נוכל לנחמכם על אבדן בנכם למרות שגם לנו, חבריו בגדוד "הבוקעים הראשון", יש הרגשה של אבדן בן לוחם, הרגשה המלווה בהרגשת כבוד לנו, שזכינו שבנכם נלחם בשורותינו".

יד לבנים - חדרה

עמרם דהן

בן זהר ואברהם דהן

07/07/53	כ"ד בתמוז תשי"ג	נולד ביום
22/10/73	כ"ו בתשרי תשל"ד	נפל ביום